

TANKAR KRING GRANI BRANKIS 1912...94

Året var 1912. Grankulla FBK hade bildats, och verkade med större eller mindre framgång utgående från det lilla depåskjulet nere vid järnvägen. Skjulet kan ännu ses på bilder i FBK:s ägo. Där fanns plats för det nödvändigaste, om ens det. Man skall komma ihåg, att brandkårens förebilder i Helsingfors och Åbo m.fl. orter redan då ståtade med präktiga Brandkårshus. Men utan medel var det inte lätt att leva flott.

Samma tid började det som skulle komma kallas den Nybergska villan leva ett eget liv. Den 31.1.1914 försäljer Aktiebolaget Grankulla till ingenjör Karl T. Nyberg och direktör John Bergström bolaget tillhöriga parcellen Nr 74, reg.nr 287 ur Jorfs skattehemman i Kosasbacka by av Esbo socken, för en köpeskilling om 3660,- mk, varvid köparen bl.a. "åladess att inhägna sitt vid detta köp förvärfvade område med ett snyggt stängsel". På parcellen fick uppföras en bostadsbyggnad, innehållande högst två bostadslokaler. Någon fabrik fick man inte uppföra ej heller fick man där "utöfva sådan näring eller verksamhet, för hvilken användes ångkraft, ångmaskin eller annan mekanisk drivkraft, eller som genom larm (här nämns det ordet första gången) rök (d:o) dålig lukt eller på annat sätt kan vålla de omkringboende obehag (att på tomten skulle komma att verka ett brandkårshus räknade tydningen ingen med). Parcellen fick inte delas eller styckas utan bolagets tillåtelse. Elektriska ledningar fick avgiftsfritt dragas över parcellen. Med affären följde "ett hundra lass sand till bygget samt derutöver behöflig sand till ett reduceradt pris af 30 pennin per lass."

Den 24.4.1914 (alltså 3 månader senare) sålde John och Elly Bergström sin halva parcellandel till herr Nyberg, för ett pris om 1830,- mk, medan köparen ensam tog ansvar för en gäld om 1500,- som herrarna gemensamt hade till parcellens förre ägare Aktiebolaget Grankulla. Vid försäljningen avsäger sig herr Bergström "alla anspråk på återkommande av de penningemedel, vilka jag nedlagt uti ifrågakomma byggnadsföretag, befrias från all betalningsskyldighet för de byggnadsmaterialier o.dyl. vilka vi gemensamt eller var för sig inköpt eller beställt i och för det avsedda och redan påbörjade bygget, för oguldna arbetslöner osv." Det hade börjat bra.

1916 betecknas åter i Grankulla FBK:s årsberättelse som ett år av "synnerligen lam verksamhet". Följande år författades en anhållan till "förvaltningsnämnden" om att ur samhällsbudgeten skulle beviljas anslag för FBK:s redskap. Två år senare hade skrivelsen till kommunens fäder som resultat, att köpingsfullmäktige ville veta vad för slags utrustning Grankulla Frivilliga Brandkår anser sig behöva, vartill brandkåren bl.a. svarade att "en motorspruta kunde man ej tänka sig, ty en sådan är alldeles för dyr och slangarna kostar redan 100.000,-mk". Ett år senare uppträder man dock vid en uppvisning med två sprutor, av vilka den ena troligen var järnvägens.

Samma år säljer Ingeborg Nybergh, själv och som förmyndare för sina omyndiga barn Ingeborg, Ragnhild och Frithiof Nyberg, Villan Nr 74 till affärsmannen William Blomqvist, för en köpesumma om 150.000,- mk, på villkor, att köparen övertager ogulden köpeskilling till Aktiebolaget Grankulla, sammanlagt 1500,- mk och 6 % ränta, samt betalningsskyldigheten för en inteckning om 20.000,- mk. Den 1.12.1919 befullmäktigar Rakel Blomqvist sin man William att sälja Villan Nr 74 till herrarna Hj.Möller och Kauno E. Talvela från Helsingfors. Köpesumman är fortfarande 150.000,- mk, skulden till Ab Grankulla oförändrad, Inteckningen har vuxit med 5.000,- mk och vidare finns det nu två skuldsedlar på 25.000,- mk respektive 20.000,- mk, uppenbarligen utställda på Ingeborg Nybergh.

Den 12.1.1920 säljs samma villa av K.G.Möller, Emmi Talvela och Kauno Talvela till Gustaava Vilhelmiina Aure, för samma summa 150.000,- mk. Skulderna är ännu de samma. Den 28.1. samma år säljer Gustaava Vilhelmiina Aure villan för den numera rätt bekanta summan 150.000,- mk till Andelslaget Lifsmedel u.t - Elintarve Osuuskunta i.l. Skulderna hänger oförändrade med.

År 1921 sammanträdde med Grankulla FBK täta mellanrum till kårmöten och vid det extra mötet den 1 september 1921 meddelades, att den sk. Nybergska villan av Andelslaget Lifsmedel utbjudits brandkåren till salu för 160.000,- mk. Erbjudandet gällde till den 10 september, så det gällde att skynda sig. Enligt ordförandes, ingenjör O.W.Fagerholms planer borde nämligen ifrågavarande fastighet köpas, varefter man på tomten förutom det befintliga huset skulle uppföra en hall med måtten 25,5 x 49 m! Hallen skulle inrymma samlingsrum för Frivilliga Brandkåren, biografalong, tennisspel och rum för allmänna

fester. Eftersom kostnadskalkylen för detta hallprojekt slutade på ca 1.000.000,- mk ansåg kårnötet projektet för tillfället för dyrt. Då det emellertid visat sig att nödiga lån kunde uppbringas (100.000,- mot in-teckning och 60.000,- mot skuldsedel och borgen beslöt kårnötet att tillsätta en kommitte' (bestående av ing. O.W.Fagerholm, ing. H.Andersson, herr K.Elonen, byggm. E.Lindstedt, byggm. E.Nordqvist, ark. K.Wasastjerna och byggm. B.Willman, vilka tillsammans besatt en betydande byggteknisk kunskap) som skulle göra noggrannare kalkyler om bl.a. möjligheterna att eventuellt inreda en samlingssal i husets övre våning, varefter kårnötet ajournerade sig för en vecka.

Kommittén meddelade, att man på grund av byggnadstekniska svårigheter, höga kostnader och ett otillfredsställande slutresultat (nåja, historikerns anmärkning) inte kunde bygga om övre våningen. I stället rekommenderades att en enkel brådhall skulle byggas utanför husets södra sida. Hallen, som skulle inrymma 300 personer, hade måtten 12 x 20 m, höjd 5 m och skulle kosta ca 150.000,- mk. Kårnötet beslöt att hallplanerna pga. de höga kostnaderna tills vidare inte skulle realiserars, men att fastigheten (dvs "en villa med centralvärme, vattenledning och elektriska ljusledningar") i alla fall skulle inköpas då kalkylerna visade att brandkåren inte skulle lida förlust. Som personliga borgensmän för lånet erbjöd sig dir. J.Storgårds, dir. E.Hartwall och ing. G.Vaenerberg. Därmed var brandkårens genom tiderna viktigaste beslut avklarat på en vecka! Då man efteråt bedömer inköpet av det som skulle komma att bli Grankulla Brandkårshus kan man inte nog berömma den långsiktighet som kårnötet och eldsjälarna bakom projektet då visade. Utan sitt Brandkårshus på egen tomt hade Grankulla FBK säkerligen haft en betydligt kärvare tillvaro, och vi har därför detta långa kårmöte att tacka för brandkårens stabilitet i såväl verksamhet och bekymmer.

Köpebrevet undertecknades den 10.9.1921 av Johan Storgård och Herman Koroleff. Köpeskillingen var 160.000,- mk, varvid köparen övertog betalningsskyldigheten för en den 7.5.1918 utfärdad och den 13.5.1918 in-tecknad skuldsedel på 25.000,- mk (se ovan), varvid man för ogulden köpeskillig utfärdade tvenne skuldsedlar på 75.000,- mk respektive 60.00,- mk, vardera med 10 % ränta. Nybergska Villan blev Brankis. Övre våningen var dock under de närmaste 3 åren uthyrd som pensionat (Kafé Blåkulla), medan 2 rum i nedre våningen var uthyrda åt Esbo Tingslag för 4.000,- mk / år (1921 hade man 18 tings-sessioner). Till huset skaffade man telefon redan den 5.10.1921.

Eftersom Brandkårshuset i dess originalskick inte helt motsvarade Brandkårens och grankullabornas önskemål ifråga om samlingslokal undersöktes under den första tiden ett antal möjligheter att bygga om övre våningen till festsal. För eldsläckningens behov byggdes under tiden (1923) ett slangtorn i anslutning till huset, enligt protokollen så att man skulle "ta upp en öppning till bykstugan." För detta ansöktes åter om understöd av köpingen. Man ansökte även om medel av köpingen för ombyggnad av huset, varvid denna första ansökan i ärendet förkastades.

I det skedet var en del av Brandkåren redan redo att försälja hela fastigheten, särskilt som sakkunniga konstaterat, att ombyggnaden var omöjlig. En förnyad något reviderad ansökan resulterade emellertid i att köpingen beviljade ett räntefritt lån på 90.000,-mk. Syföreningens lotteri inbringade hela 28.000,-mk. Om själva den "omöjliga" ombyggnaden nämner protokollen däremot ingenting, förrän man plötsligt konstaterar, att den nya festsalen invigs den 1.2.1925. Vad man hade gjort, vem som skött det hela, vad som beslutits osv. framgår inte ur hävderna, men Brandkårshuset hade fått en festsal. Ombyggnaden hade då kostat 182.000,- mk. I samband med ombyggnaden tog man även upp öppningar i slangtornet för övningar med hakstege.

Brandkåren tog steget in i automobilåldern år 1926 i och med att en (uppenbarligen begagnad) personbil inköptes. Bilen ombyggdes för transport av motorspruta, slang och 4 man. Ännu i detta skede hade då och då en flyttning av den gamla depotbyggnaden till Brandkårshusets tomt nere vid järnvägen varit uppe till diskussion, men i och med att bilen anskaffades uppfördes början till en ny depotbyggnad invid Brandkårshuset. Det är för historikern något oklart vad som avses med ifrågavarande byggnad, men eventuellt rör det sig om det lider som ända till år 1962 stod närmast Stationsvägen. Följande år inköptes en elektrisk siren. Den var monterad på en central plats, dvs. på taket till Odenwall, därifrån den hördes över hela den dåvarande köpingen.

1929 föreslår kårchefen att en ny automobil skulle anskaffas för transport av sprutan. Tidigare ritningar (och vissa protokoll) visar dessutom, att det som numera är vaktmästarens vardagsrum fram till år 1950 användes som garage för "brandbilen nr 1". Detta syns ännu som en oregelbundenhet i stenfoten.

År 1936 bygger man om slangtornet för 16.000,-. År 1940 omnämns för första gången en bensintank på 1500 l jämte pump som kåren låtit installera. Detta är början till den för grankullaborna så välkända bensinförsäljningen. Nylands södra skyddskårsdistrikt, som under krigsåren disponerade Brandkårshuset, uppförde år 1943 på tomten en garagebyggnad med plats för flere bilar. Denna elementbyggnad, som FBK efter fredslutet övertog mot en summa på 50.000,-, tjänade som Brandkårens garage ända fram till år 1964. År 1947 nämns, att bensinförsäljningen sker enligt avtal med bolaget TB av brandkårens vaktmästare, varvid FBK erhåller en viss provision.

Den år 1943 ombyggda skorstenen var år 1949 åter i tur att repareras, och försågs med fasadtegel på utsidan. Trots att tobaksrökning förbjöds i festsalen redan år 1946 var festsalstaket i dåligt skick, och man diskuterade möjligheten att, av utseendeskäl, lägga plattor i festsalstaket, men konstaterade sedan, att en bättre rengöring skulle vara lika effektivt (detta har faktiskt varit fallet även senare).

Brandkåren hade regelbundet vaktmästarsvårigheter, och för att göra arbetet mera attraktivt (?) omändrades år 1950 det gamla, i Brandkårshuset belägna garageutrymmet för bilen nr 1, till bostadsrum. Ifrågavarande bil flyttas ut till garaget.

Ett nytt vaktmästarpar anställdes för att sköta dejoureringen i Grankulla. Tillsvidare var brandsirenen fortfarande placerad på taket till Odenwalls villa och sköttes av fru Nyqvist. Sirenen ansågs dock störa skolarbetet och flyttades på köpingens försorg år 1952 till en mera diskret, och mindre hörbar, plats, dvs. Brandkårshusets slangtorn, från vilket den skulle monteras ner år 1992, en vecka innan tornet gick samma öde till mötes (med vinschhjälp från grannen Pitkjärven VPK). Alarmerings- och slangtekniken hade gjort dem rätt onödiga i sina ursprungliga funktioner.

År 1952 målas festsalen. Historikern har hört berättas om att herr Maasio skulle vara konstnären som ritat de kännspaka ornamenten i salen. Eventuellt skedde detta i samband med målningen. Emblemet i centrum är dock av äldre datum, och nämns åtminstone i brandkårens ordningsregler från 1935. Följande år (alltså 1953) förs underhandlingar med Shell om skötseln av FBK:s bensinmack. För att trygga vattentillförseln besluts, att en vattenledning skall dras från "allmänna bastubrunnen" till Brandkårshuset. Grunden till det kommunala vattenledningsnätet var lagd. Brandkårens vattenförsörjning skulle ännu komma att säkras av den sk. miljonbrunnen (namnet anspelade på den vid Kasabergsvägen belägna borrhunnens ansenliga kostnader).

År 1961 var det dags för omgripande förändringar i huset yttre. Vattentaket måste förnyas (protokollen hade vid den tiden bl.a. talat om "takdropsdejourering", så att lämpliga kärl vid regn blev utsatta för att skydda parketten), och i samma veva revs alla skorstenar utom kökets och centralvärmens skorstenar. Likaså revs husets dekorationer mot Stationsvägen (närmast den praktfulla tornkonstruktionen över ingången och murningarna på gavlarna). Tornbyggnaden och murningarna skulle återuppstå år 1992, skorstenarna inte.

Under år 1961 fördes, främst under påtryckning från Odd Fellows och Grankullagillet, diskussioner om huruvida Brandkåren skulle anhålla om klubbbrättigheter, så att alkoholförsäljning skulle kunna ske. Diskussionerna ledde i detta skede inte till resultat, vilket senare generationers brandkårister har funnit anledning att beklaga. Då ansågs, att klubbbrättigheter skulle kunna leda till missbruk (sic). De frivilliga brandkårerne hade ju ännu på den tiden ett visst rykte, som väl närmast hängde ihop med de allmänna fester som ordnades. Om festerna och de allmänna danserna förtäljer protokollen rätt lite, men historikern kommer själv ihåg, hur han som ung juniormedlem omkring år 1960 stod i klädlogen och gav ut dansgästers skor. Man dansade till orkester, "stältrådsmusiken" var på kommande, och publiktillströmningen motsvarade festlokalens kapacitet. Med åren kunde man dock märka den obalansen, att en dålig orkester inte mera förmådde fylla huset (sista allmänna dansen torde ha dragit 12 personer), medan åter goda orkestrar var så dyra, att deras arvode inte kunde ersättas på basen av de

biljettintäkter, som husets begränsade publikkapacitet kunde ge. Alltså slutade man så småningom med de allmänna danserna, och biljettluckan vid huvudingången stängdes för gott.

Av olika skäl överläts skötseln av bensinstationen till Shell, som i sin tur ställde sig positivt till FBK:s planer på att bygga ett nytt garage-servicestationskomplex. Den gamla garagebyggnaden var opraktisk, och utrymmen saknades exempelvis för slangvård mm. Halva garagebyggnaden var uthyrd som privata garage med utfart mot Brandkårshusets inre gård, medan brandbilarnas utkörningsväg (bakom det mindre lidret, längs östra tomtgränsen) var smal och trafikfarlig.

Byggplanerna blev verklighet, ett hyresavtal med Shell ingicks, lån beviljades, och ett nytt garage reste sig i stället för den gamla krigstida baracken och det gamla lidret med utetoaletten för herrar. Taklagsöl firades hösten 1964. Under byggnadstiden uppbevarades släckningsutrustningen i Kaarlo E. Kallios närbelägna bussgarage. I samband med bygget förnyades Brandkårshusets värmeanläggning. Garagebyggnaden stod färdig följande år. Samtidigt bekostade Grankullagillet en upprustning av Lilla Salen.

Nyare tider förde med sig nya krav i fråga om vaktmästares-gårdskarlarers fritid, och det gamla "Majarummet" inreddes år 1969 till dejourrum med tanke på alarmdejoureringen sommartid. År 1970 anskaffades ett alarmbord för mottagning av alarm. Till bordet, som i två delar kunde bäras mellan vaktmästarbostaden och dejourrummet, kopplades brandkårens alarmnummer 401400 (senare brandalarmnumret 005), Brandkårshusets nummer 401108, en direkttelefon till Esbo brandverk, automatalarmutrustning från olika nybyggda fastigheter i köpingen, samt styrningarna för siren och telefonalarmaggregat.

Under en kort tidsperiod, år 1970...71, försökte man även i Grankulla FBK göra pengar på bingoverksamhet. Denna lades ner efter en tid, eftersom den oskäligt belastade de personer som vecka efter vecka måste sköta om det hela. Samtidigt uppfördes ett lider på tomten, för att uppevara den utrustning som behövdes för bl.a. sommarfesterna (isärtagbar scen, bänkar, bord) samt ved till den vedeldade bastun.

År 1973 planerade man åter en garagetillbyggnad, med bl.a. ett nytt slangtorn, vilket hade funnits i brandnämndens långtidsplan allt sedan 1960-talet (det gamla var kallt, illa ventilerat och började bli murket.) Planerna ledde dock endast till, att Brandkårshuset efter fasadsynemännens påtryckningar målades år 1976. För slangtorn fanns inte pengar i stadens eller FBK:s budget.

År 1979 upphörde det självständiga brandväsendet i Grankulla i och med att staden ingick samarbetsavtal med Esbo. Grankulla FBK:s status förändrades, det ekonomiska underlaget likaså. För att säkerställa FBK:s ekonomi i det nya läget, då det kommunala understödet drastiskt minskade, funderade man på hur man skulle kunna utnyttja fastighetens resurser på ett effektivare och mera lukrativt sätt. Brandkårens aktivister deltog aktivt i tävlingsverksamhet, och under en tävlingsresa (till Pojo om historikern minns rätt) diskuterades saken bland manskapet. Någon hade börjat spela modesporten "Squash", och betalade en hög hyra för en kort spelperiod i ett litet hallutrymme. Här skulle FBK kunna förtjäna pengar.

Man arbetade hårt med planeringen av en garagetillbyggnad vid fastighetens södra gräns. Hallen skulle, förutom den inkomstbringande squash-hallen, även omfatta ändamålsenliga lager- och serviceutrymmen. Från diverse bankers sida hade man låtit förstå, att pengar nog skulle kunna uppbibras. Av sakkunniga i branschen hade man erhållit lönsamhetskalkyler och dessutom hade man en offert från en företagare, som skulle driva verksamheten. Man erhöiII entreprenadofferter på bygget och gick med kalkylerna till bankerna. Det visade sig dock, att rikets ekonomiska politik under tiden hade skärpts och att bankernas generösa antydningar om lånemedel var ett "missförstånd", varefter squashprojektet stupade på finansieringen. Samhällets stöd till själva squashhallsprojektet (formell borgen för lån, vilket bankerna hade ansett viktigt) föll i sin tur på att man inom stadsstyrelsens krets av sakkunniga ansåg att "squash kunde medföra risk för ögonskada...". Med samhällets hjälp kunde dock den "operativa delen" av projektet förverkligas, så att FBK vid utgången av år 1981 förfogade över

ändamålsenliga lagerutrymmen, "traktens bästa bastu" och garageplats för den gamla Forden och hästkärren med handsprutan.

År 1981 var det åter dags att förnya Brandkårshusets värmepanna, eftersom den gamla pannan var slutbränd. Ett halvt år senare visade det sig, att det lokala kraftbolaget i all stillhet förberett en fjärrvärmeledning, som strök tätt förbi. Så kan det gå.

Sedan följde många år av takdropp. Taket var fortfarande felkonstruerat, ventilation saknades, och snön på taket smalt till vatten, rann längs isen, in i huset. Generationer av brandkåristor tillbringade sin fritid med snöskottning och isborttagning, och med tiden hade även en och annan yxa missat sitt mål och hamnat i taket. Taket förföll.

Inne i festsalen ramlade målningen av. Fuktskadorna började bli pinsamt synliga. På läktaren behövde man inte verktyg för att ta sig ut takvägen. Utrymmena var risiga, hyresgästerna flydde. Något måste göras. Man planerade en genomgripande takreparation, och erhöll till slut byggnadstillstånd för en lösning, där man skulle ta bort den centrala "låda" som bildade takets mittparti, och som med tiden och sviktande konstruktioner kommit att likna en kinesisk pagod, ett faktum som med skrämmande tydlighet framgick då man med brandverkets sky-lift från sidan putsade takrännorna.

Kostnads kalkyler på 1,5 miljoner gjorde takprojektet föga attraktivt, och inte heller staden lät sig bevakas. Alternativet såg allt mera ut att bli modell "Caterpillar", dvs. man funderade med visst allvar på hur byggnadsnämnden skulle ställa sig till en anhållan om rivning av Brankis. För eldsläckningen behövdes huset egentligen inte. Som plåster på såren uppenbarade sig föreningen Pro Grani Brankis, som under ett antal år genom festverksamhet samlade in medel för Brankis reparation. Allt tog ny fart. Man satte in nya fönster, man målade på talko, Lilla Salens gungande golv byttes ut, bardisken skrotades. Aulan ändrades om, och Stora salen fejades upp med ny scenkonstruktion, målning och belysning. Inne såg det snyggt ut. Men taket var som det var. Vatten kom fortfarande in.

Uppgifter från Åbo talade om att lokala FBK där fått pengar av Undervisningsministeriet "för upprustande av värdefullt föreningshus". Man lämnade in en ansökan, och fick back. Ont om pengar, för lite papper, för få bilagor. Ny ansökan till ministeriet. Back igen. Varför? Tja, inte kan ju ett tak bli så dyrt. Men kom själv och titta. Okej. "Jag skulle gärna se vinden", löd inspektrisens önskan. Varsågod, där är luckan (0,45x0,45 cm² bakom scenen). "Där går jag inte upp". Det finns en annan lucka, via yttertaket. "Dit går jag inte heller". Då får väl vinden bli osedd. Men om vi hjälper till, så ser man rätt bra från garagetaket. Okej. Och huset visade sig värt att bevaras, men taket i klart behov av reparation. Och takkonstruktionen var faktiskt krånglig, det måste medges. Men huset var som sagt värt att bevaras. Ett understöd skulle kanske ändå kunna ordnas.

Då kom recessionen. Till att börja med för byggbranschen. Sedan gick det fort. Nya planer, ny kostnads kalkyl, nya kontakter. Och sedan beslutet: taket skall bytas. Sedan följde takrivningsövningar för det egna och omgivande brandkårers manskap (det är ju inte alla dagar man kommer åt att under ordnade omständigheter riva riktigt plåttak, på ett brandkårshus dessutom). Och till slut: Nytt tak.

Grankulla 23.10.1992

Silvio Hjelt

Epilog

Byggnadsunderhåll tar ju aldrig slut. Våren 1993 kunde man konstatera, att golvet i Stora Salen såg allt sämre ut. Man beslöt, att man som talko under sommaren skulle slipa parketten och byta ut den buckliga golvmattan däromkring. Eventuellt skulle man se över spånskivorna under golvmattan. (trodde man). Under golvmattan såg spånskivorna i västra delen av golvet underliga ut, och då de avlägsnades visade det sig, att ett underligt grått nät bredde ut sig från väggen. Man öppnade vidare och hittade mera nätverk. En stor del av golvbalkarnas ändar var murkna. Prov på nätverket togs och fördes till Statens

Tekniska Forskningscentral för analys.

Det första beskedet kom inom någon timme: Golvsvamp ("sitä pahinta mahdollista laatua"). Vad göra? Svampanalytikerns första råd: Enklast om ni bränner huset. För en brandkår borde det ju kännas hemvant... Jaha, ni skulle gärna behålla huset? Är det stort? Aha. Då skall vi skicka material om hur man kan gå till väga. Den enkla reparationen av golvet's ytbeläggning blev alltså plötsligt ett genomgripande utbyte av de bärande konstruktionerna.

Till slut gjorde man det som man länge planerat att göra, man rev nödutgången och ersatte den i väggen förankrade betongplattan (som genom åren hämtat in ansenliga mängder svampunderhållande vatten i väggen) med en fristående stålkonstruktion. Innan man stängde till golvet genomförde man dessutom en grundlig förgiftning av utrymmena (en frivillig brandkår har ju tillgång till fackmän i allehanda branscher...) "Golvsvampen" finns förvisso ännu kvar, men nu i en ohälsosammare omgivning och dessutom får den törsta.

Inte kan man heller sluta bygga. Vid ett utsocknes besök (i Nurmijärvi där en fd. Grankulla brandchef Rainer Koivula verkade) hade man även besett nämnda kommuns oljeskyddslager, vilket staten hade bekostat. Ett sådant lager kunde ändamålsenligt uppföras även i Grankulla, och lämpligen på FBK:s tomt. I lagret kunde man uppbevara den oljeskyddsutrustning som staden nu hade kringspridd på olika ställen, och bl.a. hos FBK. Underhandlingar med berörda myndigheter ledde till, att pengar reserverades både i statens och statens budgeter för år 1993. Alltså skulle man bygga.

Det gamla lidret hade i tiden (1979) med lyftkran (!) tillfälligt (?) flyttats undan för den dåvarande tillbyggnaden, och lidret hade med åren ju inte blivit bättre, eftersom det bl.a. saknade riktig grund. Under vårens lopp blev det rätt klart, att lidret borde bytas ut, och att det skulle vara ändamålsenligt att göra detta i anslutning till oljeskyddslagret. Dessutom var det gamla lidret trångt, och FBK:s varma lagerutrymmen var igen till bredden fyllda med utrustning som lika bra, eller bättre, kunde uppbevaras kallt. Snabbt ritade man en ny lagerbyggnad, att byggas som förlängning till bastusektionen västerut. Som material tänkte man sig korrugerad plåt, som ju kostnadsmässigt var det klart billigaste. Här stötte man dock på problem, eftersom stadens fäder i det längsta motsatte sig plåt. Murat skulle det vara ("Ni kan ju mura på talko".) Efter vissa påtryckningar kom man till sist överens om att fasaderna skulle se ut som de gamla tegelbyggnaderna, och att en stadsdirektör och en befolkningsskyddschef skulle ställa upp på murningstalko. Som sagt, inom en frivillig brandkår har man tillgång till alla kategorier av fackmän. Och man utnyttjar dem skamlöst.